

pzazz

Arbo

!UKBUM!/JEF KINDS &
MIA DROBEC

Tasten in het duister

Tom Permentier

Gezien op 13 december 2025

Het moet een berg creativiteit en werkkraft gevegd hebben om de wonderbaarlijke lichttoren van 'Arbo' te ontwerpen. De installatie is zo indrukwekkend dat de luchtacrobatie van Jef Kinds, achter de schermen bijgestaan door de Kroatische kunstenares Mia Drobec, helaas onleesbaar wordt. 'Arbo' zou een meditatieve voorstelling over eenzaamheid zijn, maar toont zich als mooie plaatjes zonder inhoud.

31 DECEMBER 2025

De plaatjes zijn al mooi vooraleer het eerste lampje van de voorstelling brandt. Wat een arbeid moet de bouw van de tribune geweest zijn: een houten constructie waarin meerdere strandstoelen naast elkaar hangen, om achteroverleunend en zonder nekpijn de hoogte in te turen. Het publiek zit rond een immens staketsel waarop de actie zal plaatsvinden: metalen rails tekenen de omtrek van een enorme kubus, waar van bovenuit lichtkettingen als gordijnen in laagjes achter elkaar hangen. De LED-lampjes vullen de ruimte als een driedimensionaal dambord, geometrisch perfect geordend. Kinds loopt als een koorddanser op de dwarse balken, net als zijn verre schaduw tegen de wand van de Leuvense Predikherenkerk. Tot nu toe oogt de 'Arbo' niet alleen mooi, maar ook veelbelovend.

Tussen de visuele weelde door, toont Kinds zijn specialiteit binnen de luchtacrobatie, de *aerial straps*.

Een eenzaam lampje begint te branden. Alsof het letterlijk een lichtpuntje van hoop is, sluipt Kinds erheen om het te vangen. Dat voelt een beetje als een cliché maar deze daad ontlokt wel een vernuftig lichtspel dat de hele voorstelling lang doorgaat. De ene keer vormen verschillende lampjes samen een vallende ster die door de ruimte tuimelt, de andere keer een volle en bolle maan. Later in de voorstelling wisselen de gele en zalmroze kleuren naar donkerblauw en vullen de onderste lampjes een imaginair bassin halfvol. Soms vormen ze een muur, soms een betonnen blok. Al te letterlijk moet je de beelden echter niet nemen. Ze blijven in essentie abstract en proberen met suggestief impressionisme – of beter gezegd: pointillisme – de emoties van de toeschouwer te triggeren. Flitsende uithalen gaan gepaard met opstoten van de elektronische soundtrack, die klinkt als was het atmosferische aquariummuziek in een dierentuin.

Gevangen in een installatie

Tussen de visuele weelde door, toont Kinds zijn specialiteit binnen de luchtacrobatie, de *aerial straps*, die tussen de lampen blijken te hangen. Deze *straps* zijn twee parallelle katoenen banden met lusjes aan de uiteinden voor de handen. Zoals ringen in de gymnastiek vereisen de figuren die de artiest daarmee presenteert bijzondere kracht. Een extra uitdaging die een hedendaags circusartiest onderscheidt van een Olympiër, is dat die figuren in het beste geval ook expressief zijn. In 'Arbo' is het publiek echter zodanig afgeleid door de praal van het lichttapijt dat de figuren van Kinds hun zeggingskracht verliezen. Enkele poëtische momenten worden daardoor ook wat pathetisch en – misschien

toepasselijk voor luchtacrobatie – zweverig.

Ook de lampen vergeten meer dan eens om een coherent verhaal te vertellen. In plaats daarvan doen ze denken aan een uit de kluiten gewassen kerstinstallatie die magisch fonkelt van alle kanten. Zet dit ding op de Grote Markt van Leuven en het is een hele verbetering tegenover het Heidelbergs kitschdorp dat er jaarlijks in december neerstrijkt. In een voorstelling over eenzaamheid mag je evenwel hopen dat de lichtcompositie het stadsvriendelijke spektakel overstijgt.

Deze voorstelling is te mooi voor haar eigen boodschap.

In een interview in Circusmagazine vertellen Kinds en Drobec dat elk effect het narratief dient. Wanneer Kinds bijvoorbeeld een slinger van koud licht knuffelt, getuigt dat niet alleen van eenzaamheid, maar ook van een onbeantwoorde behoefte naar connectie. Op papier werkt dat beeld heel sterk, maar in de voorstelling verliest het zijn betekenis onder de schittering. Zit Jef Kinds gevangen in zijn decorstuk, waardoor zijn handelingen vruchteloos roepen in een woestijn van verblindend licht? In dat geval is hij effectief eenzaam, maar Kinds slaagt er niet in om die eenzaamheid over te brengen.

De voorstelling 'Arbo' is te mooi voor haar eigen boodschap. Omwille van het titanenwerk dat deze creatie gevraagd heeft, doet het me pijn om dat te zeggen. Toch hoop ik dat Kinds en Drobec nog lang niet zijn uitverteld. Ze mogen niet nalaten om hun emoties, inzichten en dromen via circus en kunst te blijven delen, daarvoor hebben ze te veel potentieel. Laat dit een lichtpuntje in het duister zijn.